

Biskup Schneider v Trnave: „Prijímanie na ruku je najväčšia rana Cirkvi súčasnosti!“

Matej Gavlák

13. mája 2022 ✝ Cirkev Spoločnosť

Pri príležitosti vydania knihy otca biskupa Athanasia Schneidera s názvom *Christus Vincit* v slovenčine (Spolok latinskej omše, 2022) navštívil významný kazašský pomocný biskup s nemeckými koreňmi mesto Trnava, kde sa v známej trnavskej reštaurácii konala viac ako dvojhodinová prednáška s jeho excelenciou, na ktorej bol okrem hostí prítomný piešťanský dekan vdp. Mgr. Marián Kolenčík, viacerí kňazi, ako aj zástupcovia portálu Christianitas.sk.

Mons. Athanasius Schneider

zdroj: Tono Kulan / Christianitas.sk

Na začiatku bol otec biskup Schneider organizátorom, pánom Čambálom, uvítaný ako „*jeden z mála apoštolských nástupcov, ktorý hovorí pravdu vhod i nevhod*“. Zaznela so smiechom cez slzy tiež narážka, že „*dnes je tolko apoštolov, ako za čias Ježiša*“. Po tomto krátkom úvode nasledovala prezentácia historičky, pani Dr. Beáty Katrebovej Blehovej známej aj z nášho portálu Christianitas.sk, ktorá z odborného hľadiska predstavila publikáciu *Christus Vincit*. Vo svojej reči okrem iného pochválila jasnosť a priamočiarosť reči, akou sa biskup prihovára „bezradným katolíkom“. Prízvukovala, že civilizácia je len tam, „*kde je na čele Boh*“ a že my dnes teda žijeme „*len v takzvanej civilizácii*“. Predstavila tiež biskupov názor, že sa dnes nachádzame uprostred „*4. veľkej krízy Cirkvi*“ – predchádzajúcimi boli arianizmus, či kríza ktorá vyústila do tzv. Avignonského zajatia pápežov.

Vojaci Krista

Biskup Schneider na začiatku svojho prejavu poďakoval usporiadateľom za to, že mohol v Trnave vystúpiť a poďakoval sa tiež Spolku latinskej omše, že sa podujal jeho knihy vydať v slovenskom jazyku. Potešili ho i slová a prezentácia Dr. Katrebovej Blehovej. Pri písaní tejto knihy myslel podľa svojich slov na „*odvážnych veriacich – matky a otcov, mladých ľudí, ktorí musia žiť v divokom proti Kristovom svete*“.

Podľa biskupa je však dnes krízou hlboko zasiahnutá aj samotná Cirkev. Pastieri veriacich „*opustili*“. „*Knihou som sa chcel podeliť o vlastné skúsenosti*“, hovoril do mikrofónu muž s fialovou pokrývkou hlavy, „*s maličkými, ktorí sú predstaviteľmi Cirkvi zmätení a pohoršovaní*.“ Kniha preto odráža

vnútorný stav Cirkvi.

Biskup Schneider ďalej povzbudzoval prítomných slovami, že „*my všetci sme vojakmi Krista*“ a preto je našou povinnosťou svetu vzdorovať. Nikdy by sme sa nemali hanbiť za svoju katolícku vieru, veď je to viera „*všetkých čias*“. Pripomenul, koľko ľudí v tejto viere a pre túto vieru zahynulo a že je to jediná viera, ktorá môže obnoviť civilizáciu. Upozornil tiež, že „*nemožno byť dobrým vojakom bez porozumenia Kristových rozkazov*“ a práve preto sa treba vo svojej viere neustále vzdelávať. Kresťania sú narodení, aby bojovali a čím väčšiu odvahu tvárou v tvár nepriateľovi majú, tým istejšie príde víťazstvo. „*Veď Kristus už svet porazil*“, pripomenul biskup, čím narážal na Pánovo víťazstvo na kríži a Jeho následné zmŕtvychvstanie.

Nasledovala časť, počas ktorej biskup prečítal vyhlásenia niektorých pápežov, aby tak lepšie dokreslil tragickú situáciu, ktorá dnes v Cirkvi a vo svete panuje. Sv. Ján Pavol II. takto ešte ako Karol Wojtyła povedal, že čelíme „*konečnému súboju medzi Cirkvou a anti-cirkvou*“, ale že je to všetko „*súčasť Božieho plánu*“. Sv. Pius X. zas varoval, že musíme byť neustále bdeli, pretože „*nepriateľ nikdy nespí*“, a aj keď „*takticky mení svoju reč*“, predsa „*vždy útočí*“, pričom sú jeho útoky „*vždy smrtonosné*“. Podľa svätého pápeža žijeme v dobe falošnej bezpečnosti, do ktorej nás vlákali falošní proroci „*kričiaci Víťazstvo! Kým treba stále bojovať... Títo nazývajú dobro zlom a zlo dobrom*.“ Pius XII. zas povedal, že Kristus zvíťazí skrze Eucharistiu a že „*Eucharistia nás oslobodzuje*“.

Prezentácie knihy *Christus Vincit* sa zúčastnilo niekoľko desiatok hostí zo Slovenska a zahraničia

zdroj: Tono Kulan / Christianitas.sk

Blahoslavený kráľ

Biskup Schneider vo svojom prejave však spomenul aj málo známe skutočnosti ohľadom posledného cisára Habsburskej ríše a nášho posledného kráľa, bl. Karola I. (IV.). Podľa biskupa tento statočný muž odmietol akýkoľvek kompromis so svetom, ktorý by detronizoval Krista.

„*Kategoricky odmietol akúkoľvek spoluprácu so slobodomurárstvom, ktoré mu slúbilo obnovu trónu za voľnejšie manželstvo, sekulárne školstvo a legalizovanie slobodomurárstva*“ vyhlásil prekvapivo biskup.

Následne zacitoval Karolove slová: „*Čo som prijal od Boha, nemôžem si vziať z rúk satana.*“

Biskup Schneider pokračoval a vyhlásil, že cirkevní predstavitelia, ktorí kolaborujú so slobodomurármi, sú zradcovia. „*Títo propagujú rovnosť pre všetky náboženstvá – zrádzajú tak Krista i vieru*“, vyhlásil zvýšeným hlasom. Blahoslavený Karol je, naopak, vzorom cnosti a statočnosti pre nás všetkých.

Pred Velkou obnovou?

Potom už nasledovala druhá časť programu – a to otázky a odpovede. Hneď prvá otázka bola tá, ktorá prišla na um asi každému: Ako hodnotí pandémiu a s ňou spojenú vakcináciu?

Biskup dúfa, že „*takzvaná pandémia*“ sa už zmenšuje a že sa konečne vraciame do normálu. Uznáva, že boli aj vážne prípady, ale vzhľadom na úmrtnosť choroby považuje nastolené „opatrenia“ za absolútne neadekvátne. Kontrola bola podľa jeho slov „*úplne mimo proporcií*“ a odsúdil aj vakcináciu, ktorá bola prepojená na potraty.

„*Po tejto skúsenosti však máme väčšiu dôveru v Pána*“, povedal s úsmevom. Ukázal sa však aj stav Cirkvi, ktorá – ako sa zdá – „*viac dbá na zdravie tela, ako na zdravie duše*“.

Ďalšou očakávanou otázkou bol jeho pohľad na rusko-ukrajinskú vojnu. Biskup hneď na začiatku uviedol, že nebude rozprávať o politike. Napriek tomu treba podľa neho odsúdiť každý konflikt, v ktorom umierajú ľudia a nevinní. Ale dôležité je vnímať celú vojnu ako Boží trest za naše hriechy, čo by nás malo prebudiť. „*Malo by nás to prebudiť k pokániu, k modlitbe, ako aj k prejavom kresťanskej lásky*“, nechal sa počuť biskup z Kazachstanu.

Podľa biskupa je prijateľné viesť vojnu proti islamskej ideológii, ktorá sa snaží zničiť európsku kultúru, avšak nemôže byť prijateľné, ako proti sebe bojujú Rusko a Ukrajina – dve kresťanské krajiny. Kresťania by preto mali prestať bojovať medzi sebou a zamerať svoje úsilie na zastavenie islamizácie a dechristianizácie. Rusi a Ukrajinci by si mali prejavovať „*odpustenie a kresťanskú lásku*“.

Inou otázkou bolo, či sme na konci čias a aký je jeho vzťah k Panne Márii? Podľa biskupa už sv. Ján povedal, že „*žijeme na konci čias*“ – tento stav teda trvá už 2000 rokov. Pripomenul tiež, že keď apoštoli vyzvedali u Ježiša, kedy nastane koniec, ten im odvetil, že im nenáleží poznať ten čas.

„*Treba však byť bdely*“, upozorňuje biskup Schneider. Vyjadril tiež presvedčenie, že podľa fatimského posolstva ešte len žijeme pred „*veľkou obnovou*“ sveta a Cirkvi. „*Nádejam sa, že Duch Svätý pripravuje zázemie pre Veľkú obnovu*“, vyhlásil rázne udivenému obecenstvu.

Najväčšia rana

Na otázku, aký je jeho názor na prijímanie na ruku odpovedal biskup veľmi rázne:

„*Prijímanie na ruku je najväčšia rana Cirkvi v súčasnosti!*“

Kazašský biskup pokračoval a uviedol, že je to „*priama rana do srdca Cirkvi*“ a že sa hostia vystavuje do nebezpečnej pozície. „*Je to banalizácia a trivializácia Tela Kristovho..., keď ho podávajú ako cukríky*.“ Podľa jeho slov bolo celosvetové zavedenie prijímania na ruku absolútne neopodstatnené a doplnil: „*Tento najväčší poklad musí mať aj najväčšie zabezpečenie*.“ Minimalistická forma poukazuje na „*smutný stav Cirkvi*“. Biskup Schneider pokračoval:

„Kým nebude prijímanie na ruku zakázané a Cirkev nezačne pred Pánom kľačať, obnova Cirkvi nenastane.“

Následne rozpovedal príbeh z jednej brazílskej dedinky, kde pôsobil. Prišlo za ním jedno dievča z miestneho kmeňa – dobré katolícke dievča – a sťažovalo sa, že istý misionár z Európy, ktorý k nim prišiel, dáva sväté prijímanie iba do rúk.

„Povedal im“, vysvetľoval biskup Schneider, „že je to nové nariadenie II. vatikánskeho koncilu, čo bola, samozrejme lož.“ Dievčatu sa však toto „nové nariadenie“ nepozdávalo. Mladému Athanasiovi Schneiderovi vtedy povedalo: *„U nás v kmeni je zvyk, že keď príde návšteva, hostiteľ si pred ňou dôkladne vyumýva ruky – aby bolo jasné, že sa pred ňou nedotkol ničoho iného. Ja keď prídem do kostola, najprv sa dotknem kľučky, potom lavice a sedadla, a následne mám do rúk brať vôbec to najcennejšie? Najväčšiu návštevu, aká ku mne môže prísť?!“*

Dievča teda vyskúšalo trik: keď išlo na prijímanie, mala pevne zopäté ruky. Kňaz jej však do rúk nasilu Eucharistiu natisol! Bola zúfalá a modlila sa, čo má robiť a tak nabudúce, keď šla na sv. prijímanie, mala ruky za chrbtom...

„Tento kňaz bol skutočný farizej,“ odvetil biskup Schneider s očividným odporom a hnevom v tvári.

Následne ešte rozpovedal príbeh z detstva, keď sa ako 12-ročný s rodinou presťahovali do Nemecka, kde už vtedy boli len také kostoly, v ktorých sa prijímalo iba na ruku. Povedal:

„Moja mama zostávala v kostole dlhšie po omši až kým všetci neodišli. Potom sa pobrala dopredu a na prst zbierala väčšie čiastočky z Eucharistií a dávala si ich na jazyk – aby si ich aspoň takto uctila a aby sa neznesväcovali.“

Po týchto slovách bolo v sále ticho ako v hrobke. Biskup ešte odporučil – pokiaľ je to možné – do kostolov, kde podávajú prijímanie na ruku, ani nechodiť.

Dr. Katrebová Blehová a mons. Schneider

zdroj: Tono Kulan / Christianitas.sk

Dva ríty

Padla tiež otázka, ako porovnáva obe omše – klasickú dnešnú a latinskú? Biskup Schneider sa nechal počuť, že tu máme dva odlišné ríty a nielen dve odlišné formy rovnakého rítu.

„Už z vonkajšieho pohľadu vidno, že nová omša je podobná protestantizmu,“ vyhlásil a pokračoval:

„Forma, kedy kňaz stojí čelom k ľudu je vyslovene protestantská a v Cirkvi nikdy neexistovala..., umenšuje sa tým aspekt adorácie.“

Latinská omša naproti tomu je viac fixovaná na adoráciu a nadprirodzené rozmery Boha, čím „je viac teocentrická“.

Zrejme niekto z prítomných kňazov a novicov položil otázku, ako sa má mladý kňaz zachovať, keď by chcel slúžiť latinskú omšu, ale podľa nových pravidiel *Traditionis custodes* de facto nemôže. Kazašský biskup odporučil učiť sa obrady latinskej omše aj potajme s tým, že raz príde čas, kedy nový pápež toto nariadenie zruší.

„Žiaden pápež nemôže zrušiť latinskú omšu,“ vyhlásil, „latinská omša je natoľko dôležitá, že ju žiaden pápež nemôže zničiť. To latinská omša porazí pápeža,“ dodal, na čo sa celá sála rozosmiala.

Poslednou otázkou bolo, ako má kresťan vnímať chorobu, ktorej musí znenazdania čeliť. Mons. Schneider prízvukoval, že choroba je krížom od Boha, ktorý nás má priblížiť Bohu. Avšak, nemali by sme byť fatalistami ako moslimovia, ktorí upadajú až do apatie. Katolíci sa totiž nemajú obracať len na vieru, ale aj na rozum, ktorý predsa majú od Boha. Pokračoval:

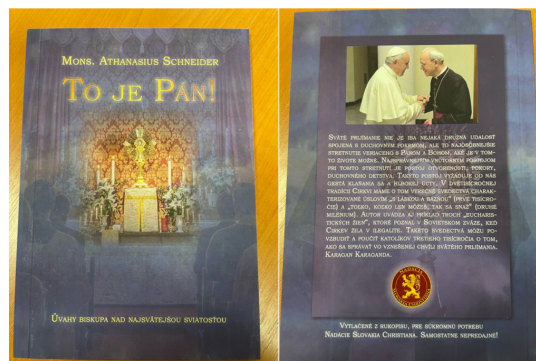
„Boh nám tiež dáva medicínu a v dejinách máme mnoho svätých lekárov.“

Na záver ešte dodal: „Tých, ktorí milujú Boha, všetky situácie vedú k dobru!“

Nech Dobrý Boh, aj naďalej požehnáva dielo Spolku latinskej omše.

Portál Christianitas.sk odporúča:

Nadácia Slovakia Christiana vydala pred nedávnom knihu mons. Schneidera ***Dominus est - To je Pán.*** Knihu s podtitulom *Úvahy biskupa nad najsvätejšou sviatosťou* si môžete zadarmo objednať na telefónnom čísle – **02 / 222 000 63** (v pracovných dňoch 8:30-16:00 hod.) Kniha má aj imprimatur mons. Jána Oroscha trnavského arcibiskupa.

Zdroj: archív Christianitas.sk

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/biskup-schneider-v-trnave-prijimanie-na-ruku-je-najvacsia-rana-cirkvi-sucasnosti/>